Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ситуация парляментарна. — Гостина царя в Італії і справа Дарданелів. — Болгария і Сербія.

Ситуация парляментарна єсть дуже неясна. Як з одної сторони говорять, що заносить ся на велику кризу в правительстві і що має бути небавком утворений новий урядничий кабінет, так знов з другої сторони доноситьческа ґазета „Venkov", що віцепрезидент палати Зазворка мав сказати, що палата послів, скоро лиш уконституує ся, буде відрочена а ческий сойм буде знов скликаний. О скілько з тих всїляких вістий, які можна вичитати в ґазетах, можна судити о ситуациї, то насував би ся здогад, що дійстно лагодять ся якісь зміни в теперішнім кабінеті, котрі мають на цїли поправити теперішну ситуацию не лиш парляментарну але й політичну. Кажуть отже, що мають уступити всі міністри парляментарні і півпарляментарні а на їх місце мають прийти самі урядники. Президентом позістав би однак і дальше бар. Бінерт, котрий старав би ся витворити в парляменті коаліцию. Може й єсть в тім щось правди, коли зважити, що з одної сторони розійшла ся чутка, що небавком буде іменований полудневославяньский міністер земляк — то значило би може позискане полудневих Славян для коаліциї — а з другої, що ческі Нїмці зачинають дуже виступати против самої гадки о коаліциї. Остаточно о теперішній ситуациї парляментарній не можна в сїй хвили нїчого більше сказати як лиш то, що єсть дуже непевна.

Оногди занотували ми на сім місци чутку о уступленю пос. Романчука з президиї українського клюбу. Деякі ґазети львівскі надали сему уступленю підклад політичний і взяли его в звязи зі становищем сего клюбу до послів з Буковини. Отже президия українского клюбу подає в сїй справі до відомости що слїдує:

Дня 20. с. м. радив укр.-руский клюб між иншим над вказуваною з ріжних сторін потребою поновної сполуки всіх руских послів з Галичини і Буковини. По довшій оживленій дебатї порішено, що на разї можливість такої злуки єсть виключена задля відмінної тактики обох клюбів. Однак се не виключає можливости згідного поступованя обох клюбів в справах національних загалу Русинів на тепер, і їх евентуальної сполуки в будучности. Клюб порішив полишити буковиньских послів в посїданю всіх тих місць в парляментарних комісиях, які они дістали були, будучи ще членами клюбу.

На тім самім засїданю просив голова клюбу п. Романчук з причини тяжкої недуги его жінки звільнити его від проводу клюбу і удїлити ему довшої відпустки. Резиґнациї п. Романчука на разї не принято і при сїй нагоді висказано ему повне довірє і подяку за дотеперішний провід та прошено, щоби і на дальше проводив клюбови. На час відпустки п. Романчука поручено провід клюбу п. Цеглиньскому.

Москвофільский або т. зв. старорускиї клюб постановив як найенерґічнїйше піддержувати тактику Унії славяньскої і уповажнив пос. Ґлїбовицкого поставити внесене в справі установленя катедр і лекторатів російскої мови на університетах у Львові і в Черновцях. Клюб той постановив не приняти резиґнациї пос. Давидяка з предсїдательства клюбу з причини его колотнечі з др. Дудикевичем.

Гостина царя в Італії займила тепер в політичних подіях найперше місце і їй приписують велике значінє політичне. До звістних вже тоастів, виголошених на замку в Раконіджі, треба тут додати ще й бесіду Ізвольского, виголошену в ратуши. Ізвольский, Джолітті і Тіттоні пішли вчера до ратуша, де їх повитав бурмістр і репрезентанти властий. Ізвольский

Авґуст.

З француского — Жана Маделена.

I.

В часї, коли на бульварах читали Парижани в часописях іменованя нових міністрів, наспіла телеґрама до Певірат, котра оповіщувала, що міністром торговлї став Авґуст Вілляре.

* * *

Певірат, то село на самім полудни Франциї, у стіп послїдних передгірий Севеннів.

Тут Авґуст Вілляре провів свій щасливий дитячий вік.

Знає его кожде дерево, знає ся він з кождим зьвірятем.

* * *

В коршмі говорено, як звичайно, коли нараз вбіг війт в сорочцї з закоченими рукавами і червоний на лици, перечитав телеґраму: „Авґуст вістав міністром".

Цїла коршма заворушила ся і мухи, що від лїта спали в паперових ґерляндах, служачих за стінну прикрасу, пробудили ся від того крику.

— Авґуст? То неможливо!

— Маєте, читайте!

— Таки справді!

Вже і воробцї свистали о тім.

Мужчини, що утомлені вертали вечером з своїми тачками домів, женщини що ішли від зриваня овочів, всі знають вже о тім.

За черть години цїле село прибране хоругвами, всі доми сьвяточно осьвітлені, всі дзвони дзвонять....

Они горді на великого чоловіка....

* * *

В темній кухни маленького домику, що стоїть по противній стороні села, дрімає стара женщина.

В тім домку уродив ся Авґуст Вілляре... Стара селянка, то его бабка, що сама одна ще лишила ся при житю. На її колїнах лежить біблія з очицями. Она при читаню заспала.

Нараз пробуджує ся....

На подвірю чує звук труб і цїла купа людий товпить ся до її хати. Стара налякала ся, гадає, що то революция, а коли і війт виступив перед нею, скричала:

— Ісусе Христе, що стало ся?

Війт відзиває ся торжественно:

— Матусю, приносимо тобі велику новину! Твій внук, Авґуст, став міністром.

— Міністром?

— Так! Так! Матусю! Міністром.

— То велика честь для цїлої громади, велика радість для его співгорожан, що прийшли зложити желаня бабцї Его Ексцеленциї.

Товпа заревіла з радости.

Налякані кури на подвірю порозбігали ся.

— Міністер? — сказала стара, хитаючи головою — як він міг стати міністром, він так рідко коли ходив до церкви.

Їй видало ся то дуже дивне, її Авґуст, він же не був нїколи побожним. Але она була щаслива, незвичайно щаслива!

Музика замовкла, товпа розсїла ся...

Стара бабка раз по раз повтаряла собі:

— А він так рідко ходив ходив до церкви!

При пирі, при якім зійшли ся всї горожани, відозвав ся один з них:

— Я їду завтра до Парижа! Мушу побачити Авґуста!

Десять других крикнуло:

— Гов! А як би ми так всї поїхали?

І пятьдесять голосів відкликнуло ся:

— Так, так, треба відвідати Авґуста!

Воробцї на кришах, жінки при бічних столах, всї здивовані слухають, що говорить ся:

— О, що кажете? Хочете їхати до Парижа? До Парижа? Париж... Оооо! То далеко, дуже далеко... То так, як би їхав на другий сьвіт, не знати, як довго і куди! — так кажуть якісь люди з того самого села, що вже раз там були.

Они мали славу подорожників і їх всї поважали.

Їх називали „Парижанами"...

— Чи они дійстно вибирали ся до Парижа?

— Жінки, ходіть до хати і ладьте біле. Завтра їдемо до Парижа.

* * *

виголосив бесіду, в котрій сказав між иншим: „Чую ся незвичайно щасливим, що можу тут заявити, яке радістне враженє в Росії викликало так горяче приняте царя в Ракконіджі. Нарід російский видить в тім новий доказ скріпленя дружних відносин сполучаючих оба ті краї, котрі мають так богато спільних інтересів і цілий. Я сам перебував в Італії і прожив тут богато щасливих хвиль. Особисто щасливий, що можу з моїм приятелем Титтонім удержувати і дальше добрі відносини межи Італією а Росиєю“.

Як доносять з Парижа, мав Титтоні сказати, що гостина царя в Ракконіджі вийде на користь тридержавного союза, бо Італія завдяки дружбі з Росиєю буде могла працювати над поправою відносин межи Австриєю а Росиєю, котрі то відносини були тепер не найлїпші, коли цар в своїй подорожи оминув Австрию.— З Риму знов доносять, що на конференциї Ізвольского з Титтонім обговорювано головно справи балканьскі; справу зміни династиї в Греції відложено яко неактуальну. Обговорювано також політику Росиї і Італії в Чорногорі.

Болгарский король Фердинанд приїхав вчера рано з Софії до Крушеваца, де его на двірци повитав іменем сербского короля Петра наслїдник сербского престола кн. Александер і міністер справ внутрішних Йованович та инші достойники. Повитане було дуже сердечне; король устиснув і поцїлував наслїдника престола. З Крушеваца король поїхав самоїздом до Брус а звідтам в гори Копаонїк. Нині рано мав король поїхати з кн. Александром до Крушеваца а по полудни верне до Софії.

Сербска праса приписує сїй гостинни болгарского короля в Сербії велике значінє політичне і здогадує ся, що єсть то початок якогось сербско болгарского союза. Часописи зазначують заразом і то, що гостина ся припала рівночасно з гостиною царя в Італії та висказують надію, що король Фердинанд зложить небавком візиту королеви Петрови в Білградї.

Новинки.

Львів, дня 26 жовтня 1909.

— Іменовання. Є. В. Цїсар іменував радника висшого суду краєв. в Чернівцях Йосифа Крістля, віцепрезидентом суду краєв. в Чернівцях. — П. Міністер торговлї іменував контрольора почтового Алекс. Лукавецкого в Чернівцях I. старшим контрольором тамже.

— З головного видїлу „Просьвіти“. На засїданях головного видїлу Тов. „Просьвіта“ залагоджено між иншими слїдуючі справи: Рішено скликати ширшу нараду в справі орґанїзациї тов. і зміни статутів, зложену з голов вгладно делеґатів філїй, статутової анкети і голов. видїлу на 1 падолиста, о чім і повідомив видїл філїї. — Рішено також взяти під увагу установлене однакових таблиць для читалень і прапорів та инших віднак читальняних. — Філїї львівскій поручив гол. видїл перевести люстрацию усїх львівских читалень. Принято до відома звіт з курсу підготовляючого до ґімназиї устроєного в часї ферий заходами „Просьвітного кружка“ під фірмою філїї „Просьвіти“. Орґанїзаторам сего курсу ухвалив гол. видїл висказати подяку і признане за успішну працю. Читальням „Просьвіти“ в Чижикові, Дусанові і Яжові старім признав безпроцентову позичку з ювілейних фондів по 200 К на будову читальняних домів. Таку саму позичку в висотї 1000 К ухвалив філїї „Просьвіти“ в Зборові на закупно дому. Філїю „Просьвіти“ в Городенцї надїлив підмогою 50 К на докінчене будови кріликарнї. Філїї „Просьвіти“ в Золочеві признав 300 К на уладжене курсу касово крамарского, а ведене сего курсу поручив свому учителеви крамарства п. Я. Литвиновичеви. Читальни „Просьвіти“ в Ляхівцях, яка погоріла, признав дарові книжки і 10 К підмоги. З кінцем 1909 рішив гол. видїл перебрати дім філїї „Просьвіти“ в Сокали, звертаючи її вложені вклади на закупно і адаптацию. Із стипендийних надвишок леґату бл. п. Ст. Новосада, признав гол. видїл одноразові підмоги слїдуючим ученикам і ученицям: Мандзій Ольга, уч. III р. сем. Львів 100 К, Яців Федір, уч. IV р. сем. Станиславів 100 К, Яцура Теодор, уч. II кл. ґім., Львів 100 К, Дробовицка Мария, уч. IV р. сем. Коломия 100 К, Плюндрас Прокіп, уч. IV кл. ґім. Львів 100 К, Чопей Василь, уч. II кл. ґім. Станиславів 100 К, Пащик Омелян уч. III кл. ґім. Станиславів 100 К, двом братам Головіньским уч. ґім. в Станиславові 200 К. Стипендистови п. М. Творидлї підвисшено стипендию з 180 на 200 К, а надїлено стипендийною підмогою в висотї 80 К Тимка Хабчука, уч. нар. шк. в цїли удержаня в школї промисловій.

† Померли: Климентия з Левицких Макаревичева, вдовиця по бл. п. о. Івані, пароху в Сваричеві, померла дня 17 с. м. — Мария Костюкова, жена урядника дирекції лїсів і домен державних померла в 33 р. житя у Львові; — Агнія Сенюкова, вдовиця по ковали, померла у Львові в 60 р. житя.

— Шкільні лїкарі. Розпорядок Міністерства просьвіти що до установленя шкільних лїкарів буде найперше примінений в державних муж. учительских семинариях від дня 1 грудня с. р. Круг дїланя тих лїкарів зачеркнений є в окремих приписах. Такий лїкар має в першім дни з початком шкільного року оглянути поверхово всїх хлопцїв, а протягом двох перших місяцїв оглянути кождого з окрема і виповнити дотичний квестіонар. Про замічені недуги у хлопцїв будуть їх родичі вгладно опікуни повідомлені листовно. Хлопці хорі на заразливі недуги будуть усунені зі школи. Шкільний лїкар не має обовязку лїчити шкільну молодїж.

— З зелїзницї. Сим доносить ся, що дня 18 жовтня с. р. передано до прилюдного ужитку частинний шлях Веревчанка-Юрківцї будуючої ся зелїзницї льокальної Веренчанка-Вікно на Буковинї. Стациї Чунків, Заставну і Юрківцї уряджено для загального руху. Розклад їзди оголошено афішами, а дотичний додаток до книжкового розкладу їзди в 1 мая 1909 можна дістати безплатно у всїх стациях за оказанем купленого примірника.

— Вінчане. Дня 28 с. м. о 11 год перед полуднем відбуде ся в церкві сьв. Петра і Павла у Львові вінчане панни Параскевії Березїньскої, доньки члена нашої редакциї п. Антона Березїньского і жінки Анни, з п. Константином Котецким.

— Дрібні вісти. Депутация з яворівского повіта, що їздила в справі рускої ґімназиї в Яворові до Відня, була під проводом п Двігтряньского у п. Міністра просьвіти ґрафа Штірґкга і у п. Міністра фінансів дра Білиньского. До сего послїдного промавляли члени депутациї но руски і він відповідав їм по руски. Депутация винесла се пересьвідчене, що віденьскі правительственні круги

II.

Подорожні, що сидїли в поїздї, що їхав до Парижа, глядїли здивовані з вікон ваґонів на крикливу і неспокійну товпу осмалених від вітру хлопів, що тиснула ся на пероні.

— Чого ті хотять тут? — питали деякі цїкаво.

Вскорі довідали ся.

— Ми з Певірат, хочемо бачити Авгуcта!

Треба було чути, як они то говорили:

— Ми з Певірат!

Від коли їх земляк Август Вілляре став міністром торговлї, они уважають себе висшими над всїх.

Они й зараз попросили начальника стациї, аби їм дав окремі віддїли в ваґонах.

— Ми з Певірат!

Начальникови стациї не конче та річ їм понувала, бо єго відповідь зовсїм не була чемна.

— Ну, той своє дістане, покажемо єму — де раки зимують!

Але в послїдний хвили, коли вже поїзд рушав, роздїлили ся як могли і посїдали до віддїльних віддїлів.

Всеж таки хвалили ся:

— Ми з Певірат, їдемо, щоби побачити Августа.

І в цїлім поїздї чути було ріжні спомини о Августї:

— То був непосидющий хлопчище! Раз виліз на черешню старого коваля. Коли єго старий зловив і крикнув: „Злїзеш ти звідтам ти злодюго!“ — кинув єму Август повну жменю черешень в очи.

— А як ми на дзвіницю лазили вибирати гнїзда!

— А як раз Август гнав ся за ослом крамарем, то всьой сир висипав в болото.

— А як... а як...

Они добували всї спомини. Тим хотїли показати, як они близькі Авґустови...

Зробила ся ніч... Спане... Храпане...

Двайцять годин їзди...

* *

Париж!

Поїзд стає! Люди з Певірат вискакують з ваґонів і вкричать:

— Гей, Петре! Гей, Стефане!

Єсть їх сорок. Сорок осмалених селян. Париж не лякає їх. Они знають, що тут є Август.

Зараз і питають ся:

— Де є міністерство торговлї?

— О, то досить далеко звідси. Там на долинї, над берегом Сени, при кінци бульвару Сен-Жермен.

То занепокоює їх трохи. Заходять до реставрациї, аби трохи покріпити ся. Як в поїздї, як всюди їх прихід рівнає ся нападови. Обсїдають всї столи, цїлий льокаль переповнений їх криком.

Не один з них не взяв поворотного білету.

— Авґуст каже нам задармо вертати.

З гостинницї ідуть до омнїбусу, який їм показано. Позаяк всїдають на кінцевій стациї, всїдають всї разом. І на горі і на долинї і з переду і з заду, всьо обсаджують.

А при всїданю каже кождий до кондуктора:

— Їдемо до міністерства торговлї, скажіть нам, коли маємо висїсти.

Сорок разів чує кондуктор ті самі слова. Він починає вже сьміяти ся.

Купуючі білети оповідають єму:

— Хочемо відвідати Авґуста.

— Ах! Авґуста!

— Так!

— Так! Так! знаєте єго?

— Звідкиж!

— Що? Ви єго не знаєте? Авґуст Вілляре, міністер торговлї? То наш земляк, ми також з Певірат.

Кондуктор подобає ся їм. Они нїчого не замовчують перед ним; они вже з ним так, як свої.

— Тут міністерство торговлї!

Висїдаючи, кождий стискає єго за руку і каже єму:

— Зажди, дістанеш ордер!...

— Аґа, тут він мешкає. Ну, не малий дім!

Входять крізь браму, а перед ними стає величаво виглядаючий портієр.

— Пан міністер в палатї!

— Ах!

Они пригноблені величавим виглядом служачого, чи може гнїває їх, що не можуть говорити з міністром?

Всї нараз замовкли, їх добрий настрій пропав. Они поробили такі дурні лиця, що служачий з милосердієм їх питає:

— Коли пани позволять, то я закличу секретаря?

— Що, секретаря? Що він собі властиво гадає?

Чи того з Певірат приїхали, аби з секретарем говорити? Авґуста хочемо видїти!

— Ну, то ідіть до парляменту!

— Отже ходім. Може почуємо, як Авґуст буде говорити.

Всї, що їх чули, глядять на них, сьміючи ся.

(Конець буде).

не є неприхильні справі рускої ґімназиї в Яворові та що они готові еї підпирати в границях зачеркнених законами. — На інтернат при семінариї в Чорткові зложено на початок в день утвореня тоїж семінариї 135 К. — З Кульпаркова втекли хорі на умі Вол. Слївиньский зі Львова і Ант. Држевіньский, а з ґарнїзонового шпиталю втїк рядовий з доповняючої резерви 30 п. Йосиф Новицкий з Кривчиць. — На площи Марийскій знайдено срібний годинник подвійно критий з никлевим ланцушком. — Щезла без сліду учителька французкої мови, заанґажована до пансионату п. Гумпель в Ясах, п. Лукія Фаль (Falles). Приїхавши до Кракова станула там в гостинници „Україна“, вислала свої річи до Яс, а відтак виїхала в сторону як до Львова і десь щезла без сліду. — П. В. Р. замешкала при ул. Личаківскій ч. 91 згубила памятковий золотий годинник дамский з моноґрамом W. P. — Пос. Брайтер дістав в паровій купели в лазни Духеньского атаку паралїтичного, але стан недужого не єсть грізний. — На польованю в маєтностях ґр. Романа Потоцкого пострілено — як доносять з Ланцута — дня 22. с. м. аж шестеро людий з нагінки, з тих двох тяжко. — Звістний музик Вілдї Бурместер купив сими днями в Берлинї скрипку Страдіварюса з 1717 р. за 100.000 марок.

— **З'їзд деканальних відпоручників дяків** зі всїх трох епархій відбув ся у Львові дня 20 с. м. при участи звиш 70 делеґатів, під проводом Вп. о. Генриха Поляньского, пароха в Тарнаві, в ласкавій присутности Впреосьв. Митрополита Кир Андрея і кількох Вп. оо. духовних. Звіт з діяльности дяківского комітету предложив п. Т. Хоптяк, а пояснив предсїдатель комітету Вп. о. І. А. Давидович, котрий подав також до відома рішеня і желаня виділу Товариства взаїмної помочи церковних дяків гр.-кат. станиславівскої епархії, предложені в письмі Вп. о. Йосифа Кисїлевского з Олеші. По річевій 4 годинній дискусиї (брали в ній участь: Впреосьв. Митрополит, оо. Поляньский Генрих, радн. Ал. Стефанович, Давидович, пп. Т. Хоптяк, Н. Загульский, М. Фецина, М. Грицай, І. Майба, Я. Кнейчук зі Сокаля, А. Гушул, Будій, Марущак, Л. Старицкий, І. Ковалишин і др.) принято отсї рішеня: 1) уділити комітетови абсолюторию і заявити ему подяку за ревну діяльність; 2) висилати петициї до парляменту в справі признаня дяків церковними функционарями і назначеня їм плати по крайній мірі по 600 К річно; 3) вислати в тій справі депутацию до Найяснїйшого Монарха під проводом Вп. о. Івана Давидовича; в склад депутациї вибрано по двох дяків з кождої епархії, іменно пп. Теодора Хоптяка зі Львова, Николая Веретельника з Козови, Івана Майбу з Ярослава, Михайла Фецину з Цеклиньскої Волї, Івана Калитчука зі Станиславова і Дмитра Каміньского з Більча зол. Депутация повинна просити послів до парляменту Вп. о. Давидяка і Вп. п. др. Олесницкого о ласкаве приняте участи в депутациї і представлене еї Єго Величеству; 4) упросити Вп. о. Генриха Поляньского, щоби обняв редакцию і видане ґазети „Дяківский Глас“, котра повинна би появитись уже з новим роком; 5) візвати всїх дяків, щоби подібно деканальним соборчикам сьвящеників збирались на наради в кождім деканатї чотири рази до року для обговореня дяківских справ і орґанїзациї; і 6) одобрено дяківский комітет в тім складі, як его вибрано на з'їздї всїх дяків минувшого року. — Комітет зібрав ся на засїдане і в присутности членів депутациї обговорював справу виїзду депутациї до Відня і рішив в цїли покритя видатків на подорож до Відня візвати всїх дяків, щоби безпроволочно присилали жертви на ту цїль і просити всї три товариства взаїмної помочи дяків о запомогу на покрите сих видатків. (Датки на подорож приймає касиєр комітету: Василь Скокун, у Львові, на пл. сьв. Юра ч. 5) В справі петиций до парляменту рішено візвати всїх дяків, щоби сейчас висилали кождий від себе петицию.

— **Бодайто рабіном бути!** Та ще й таким чудотворцем як вижницкий, котрий як показує слїдуюча історня, знаходить ся з великих ласках не таки може у своїх одновірцїв, як у католиків та православних. З Вижницї доносять, що межи тамошним рабіном Ізраилем Гаґером а кагалом (віроісповідною громадою) вибухло непорозумінє, внаслїдок чого рабін-чудотворець, маючий велику славу межи своїми одновірцями, постановив перенести ся до Снятина, де, як ходить чутка, пос. Мойса на случай виконаня его наміру обіцяв виставити ему палату. Але що на случай перенесеня рабіна, громада потерпіла би страту, котру знатоки місцевих відносин оцїняють річно на 300.000 корон, то рада громадска на внесенє греко-православного пароха о. Семанюка, ухвалила вислати до рабіна депутацию з просьбою, щоби він відступив від свого наміру сполученого з так значною материяльною шкодою для вижницкої громади. У виконаню тої ухвали ходила в четвер до рабіна Гаґера депутация під проводом бурмістра Фоґля, в котрої імени промовив о. Семанюк. Рабін подякував за манїфестацию і заявив, що за кілька днїв дасть зверхности громадскій свою відповідь.

— **Просьвіта між угорскими Русинами.** Руский епископ Преосьв. Юлїян Фірцак взяв ся поборювати неграмотність Русинів на Угорщинї. Він видав до духовеньства мукачівскої епархії пастирский лист, в котрім взиває до закладаня курсів науки письма для дорослих. Сими курсами мають займати ся церковні громади. Де нема церковної школи, там буде наука відбувати ся в читальни або в приватнім домі. Управителями курсів мають бути сьвященики, учителї церковних шкіл або дяки. Наука буде відбувати ся в таких порах року, коли нема роботи в поли, тричи в тиждни. Хто до одного року научить ся читати і писати по руски, може на другий рік вписати ся на висший курс, де будуть учити історії, господарства та мадярского язика. Винагорода для учителя з церковної каси має виносити найменше 2 К від особи.

Телеґрами.

Краків 26 жовтня. „Nowa Reforma“ одержала телеґраму з Ґраніцы: Удержуєсь тут уперто чутка, що виновників крадежі в Ченстохові зловлено. Полїция росийска не хоче нїчого сказати.

Ченстохова 26 жовтня. Єсть річ імовірна, що виновників крадежі викрито. Здає ся, що дорогоцїнности закопано близь монастиря. Вислано пси полїцийні. Нинї усунено з образа звістні сьвічки.

Відень 26 жовтня. На нинїшнім засїданю палати послів зголосив пос. Евген Левицкий пильне внесенє в справі управильненя справи язикової в дорозі законодатній, а пос. Будзиновский в справі дорожнї артикулів поживи.

Шанґай 26 жовтня. Наспіла тут вість, що якийсь Кореєць застрілив ґр. Іто і зранив ґен. консуля японьского і директора японьскої зелїзницї. Убийника зловлено.

Модена 26 жовтня. Росийский поїзд двірский прибув тут вчера о 7 год. 5 мін. вечером. Позаяк цар їде інкоґнїто, не було урядового принятя. Публики на дворець не допущено. Цар через кілька мінут розмавляв з француским мінїстром Пішоном, котрий всів до ваґона. О 7 год. 25 мін. поїзд від'їхав.

Петербург 26 жовтня. В виду того, що правиця постановила голосувати против вибору Хомякова презеса думи, жовтняки розпочали переговори з кадетами і опозицию, котрим в заміну обіцюють переперти вибір Маклакова на віцепрезидента і Соколова на секретаря Думи.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: $2^{\underline{30}}$, $5^{\underline{50}}$, 7·25, $8^{\underline{55}}$, 9·50, 1·10*), **1·30**, **5·45**, $8^{\underline{40}}$, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, $2^{\underline{15}}$, 5·40, $10^{\underline{30}}$.
З Черновець: $12^{\underline{20}}$, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, $2^{\underline{05}}$, 5·58, $6^{\underline{40}}$, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, $10^{\underline{12}}$.
З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·$\underline{44}$, 6·$\underline{29}$ *), $11^{\underline{55}}$ *).
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·$\underline{28}$, 6·13*), 11·$\underline{39}$ *).
*) З Винник.

Поїзди льокальні

З Брюхович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, $9^{\underline{25}}$.
в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·$\underline{10}$.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: $12^{\underline{45}}$, $3^{\underline{50}}$, $8^{\underline{25}}$, 8·40, $2^{\underline{45}}$, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, 7, 7·35, 11·$\underline{15}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.
До Черновець: $2^{\underline{50}}$, 6·10, **9·10**, **9·35**, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), 10·$\underline{38}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·$\underline{25}$.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.
До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$ *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{32}}$.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·$\underline{30}$, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Підгаєць: 5·$\underline{53}$*), 6·32, 1.49*) 6·$\underline{50}$, $10^{\underline{54}}$*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30 $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Наук. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове виданє бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруза: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене виданє по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене виданє, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. виданє) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове виданє, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова Чайка, Коза-Дереза (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-украïнського письменства від XI.—XVIII. століття, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете виданє, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилі, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлійскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капці, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Ґумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот. опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Істория куска хліба (з францускго), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К, опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулівера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з францускго, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Надопада. (Телефона ч. 527).